

Elena Alvarez 4+4

Personatges - Àvia

Cartes d'amor

Àvi
Mària (filla)
Ferran
Laia } netes
Berta }

En una masia al mig del camp, una família normal estava reunida com cada diumenge. L'àvia feia el menjar mentre les neves corrien ament, avall els passadissos. L'avi seia a fora llegint les notícies. Els pares de les neves paraven la taula.

(sense)
aire) Iàia! - ~~exeta~~ iaia! iaia!

Àvia - Què us passa noies que veniu tan atabalades?

(camb a un paquet gran a la mà)
Laia - Mira el que hem trobat al teu vestidor!

Àvia - Mira que sou tafaneres! Deixeu això que anem a dinar, he fet l'arròs que tant em demaneu.

Berta - (asseient-se de cop) Quina gana àvia!

S'asseuen tots a la taula i comencen a menjar.

Mària - Molt bo l'arròs mare

Àvi - Li falta sal, ~~☹~~ (cap a l'àvia) porta'm aigua, (s'aixeca d' immediat, li porta un got ple de l'aixeta)

Àvia - Ferran com va ~~ella~~ botiga?

Ferran - Molt bé! Just ara estem pensant en obrir-ne una de nova.

Àvia - Què bé! Alur vaig escolte -

(fallant la seva dona)

Àvi - ~~Em~~ ~~portes~~ ^{Talla'm} un tros de síndria
~~porta~~

(Amb el ganivet l'àvia talla un tros i li dona)

Ferran - Què deies?
(sorríent)

Àvia - Ja m' m' ensecaldo, estic fatal de la memòria!

Acaben de dinar i l'avi s'en va cap a d'alt a la seva habitació a fer la migdiada. La resta eren fora gaudint del sol. L'àvia rentava els plats.

Lara - Mama! mira el que hem trobat! (enseñant el paquet)

Maria - Què és això?

Berta - No ho sabem, ara ho descobrirem (obrint-lo)

A dins es trobaven al menys uns cinquanta cartes, que pel seu aspecte semblaven antigues.

Lara - Mama, hauràs de llegir-les tu, que a mi encara em costa.

Ferran - Però això de què és?

Berta - No sé ho ha trobat la Lara al vestidor de la iaia.

Maria - A veure... (Desdobllegant la carta i començant a llegir-la en veu alta) "Per a la meua estimada; no m'ha segan on no et pensi, no hi ha bates al meu cor si el teu nom no està en foc escrit en ell, amor meu, no puc esperar a veure el teu rostre perfecte un altre cop, els meus dies són un compte enrere per tornar a sentir-te, cada cop queda menys, soc un afortunat de ser teu. T'estimo"

Lara - (Rient) No he entès ni la meitat!

Ferran - (Amb un somriure a la cara) L'avi era molt romàntic en aquella època!

Maria - Si ^{no cal} ~~us~~ que ho diguis? Com et fa canviar el temps!

Berta - Llegix ~~una~~ altra!

Mama - Ningú va "Cada somriure teu és una vida per a mi, escoltar la teva veu parlar durant hores i hores és la melodia més armoniosa que he sentit mai, la teua pell com la seda i els teus ~~certs~~ ulls els diamants més brillants. No podré estimar ningú mai més després d'haver ~~tingut~~ el plaer de poder mirar-te."

Ferran - Què bonic és l'amor naies! No us podeu conformar amb algú que no parli així de vosaltres.

Maria - Ferran! Deixa-les home, que són massa petites per l'amor.

(Riuen tots quatre mentre l'àvia surt al pati)

Àvia - ~~Bon dia~~ (Amb un somriure a la cara) Brev de mi o què?

Lara - Àvia estavem llegint les cartes que t'escriuava l'avi!

(La seva cara va canviar de color i va envermellar de ràbia però va mantenir-se en silenci)

Maria - Mama no m'hanes ^{dit} mai que el papa estava fet tot un romàntic!

Àvia - Tots tenim el nostre passat (Bient)

Berta - Va! Llegix un altra carta siusplau!

Maria - Però ja és la última, que se'n farà de mit aquí.

Berta - Sí, sí vingua!!!

Maria - "No puc creure que aquestes ^{són} les últimes paraules que ^{lligiràs} de mi. Mai tornaré a rivir, mai podré ser feliç si no ets tu la que serà al meu costat fins al dia que jo mori, potser em casaré i tindré fills, però al mirar les montes un i un cop al veure que ~~no~~ tenen el teu color d'ulls. Espero que encara que físicament no ens tornem a veure, els nostres cors vanauran junts fins l'eternitat. No et trequis mai el rellotge siusplau, jo miraré el meu per a desitjar que passin ràpid les hores per que m'emporti la mort i tornar-te a estimar. No t'oblidaré mai."

(L'avia amb un mar de llàgrimes als ulls, toca el seu rellotge de la mà esquerra amb l'augeixa, i amb la cara pallida)

Maria - Fentan, porta les veves cap a dins.

(Ell fa el que li diu)

(espera uns segons abans d'obrir la boca)

Maria - Mama, perquè mai m'hanies dit que el papa i tu ho hauríeu deixat? No sé perquè ocultar-la la veritat, no passa res, les parelles tenen els seus moments.

(L'avia no pot obrir la boca)

Maria - Què et passa? Et estás començant a preocupar

(s'eixuga les llàgrimes i decideix dir)

Àvia - Mai ho heu deixat, el papa i jo.

Maria - No t'hi entenc.

Classes vam coincidir, des d'aquell dia
perdem junts.

Maria - Professora? Però si tu sempre eres a casa.

Àvia - Només vaig treballar un o dos anys, quan
em vaig casar vam heretar la masia i
em vaig haver de quedar a casa, ~~una persona~~

Maria - El trobes a faltar?

(amb ràbia, pena)

Àvia - Tots els dies de la meua vida. Vaig morir
quan va marxar, tenia un home que
em feia sentir la dona més especial
de la Terra, em va escriure més de quaranta
cartes, era atent, m'excitava i era l'home
més bo del món. En canvi ara em sento
lletja, fa anys que ningú em diu res bonic, que
el meu marit no m'ha escrit una carta d'aucun
man! Però quaranta anys sola en aquesta casa,
com una esclava treballant per l'amo sense
rebre cap tipus d'afecte. Estic farta de
no sentir-me lliure, de no fer res més
que cridar i plorar. (plorant desconsoladament)
No soc feliç amb ell!

(svit l'air per la finestra)

Àvi - Poder fer menys soroll? (Intento dormir!
l'Àvia senxa avar un suppi i marca)

Final